

Protokół nr 20/2025

posiedzenia Komisji Skarg, Wniosków i Petycji

Rady Miejskiej Wrocławia

z dnia 15 grudnia 2025 roku

od godziny 13.30

Sukiennice 9, sala 306

BRM-DPP.0012.16.13.2025

Dnia 15 grudnia 2025 r. o godzinie 13:30 odbyło się posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Wrocławia.

Na ogólną liczbę 5 członków Komisji nieobecny jeden radny.

Lista radnych, którzy wzięli udział w posiedzeniu stanowi załącznik nr 1 do niniejszego protokołu.

Lista osób uczestniczących w posiedzeniu stanowi załącznik nr 2 do niniejszego protokołu.

Porządek obrad

I. Przyjęcie porządku obrad

II. Rozpatrzenie skarg:

1. w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 596/25,
2. w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 599/25,
3. w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 598/25.

III. Rozpatrzenie petycji w przedmiocie podjęcia uchwały w sprawie utworzenia miejskiego programu „EkoLos Wrocław – Loteria Miejska za Czyste Miasto” - druk nr 602/25.

IV. Rozpatrzenie skarg:

1. w sprawie rozpatrzenia skargi na Prezydenta Wrocławia - druk nr 604/25,

2. w sprawie rozpatrzenia skargi na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 600/25,
3. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 601/25,
4. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 597/25,
5. w sprawie rozpatrzenia skargi na Dyrektora Liceum Ogólnokształcącego nr IX we Wrocławiu - druk nr 505/25.

V. Rozpatrzenie wniosków

1. wniosku w przedmiocie podjęcia działań dotyczących budowy drogi rowerowej w ulicy Świdnickiej - druk nr 603/25,
2. wniosku w przedmiocie odwołania radnego z komisji Rady Miejskiej Wrocławia - druk nr 555/25.

VI. Przyjęcie protokołu z poprzedniego posiedzenia

VII. Wolne wnioski

Ad I. Przewodnicząca Komisji - Pani Martyna Stachowiak (dalej: „Przewodnicząca”) otworzyła posiedzenie i stwierdziła kworum niezbędne do podejmowania prawomocnych decyzji.

W związku z e-mailem z dnia 12 grudnia 2025 r. (...) *a zawierającą prośbę o wycofanie skargi na Dyrektora IX LO.

Mając na uwadze prośbę Skarżącego Przewodnicząca zawnioskowała o wycofanie z porządku obrad skargi na Dyrektora LO (tj pkt. IV ppkt. 4).

Komisja w wyniku głosowania jednogłośnie wycofała w/w punkt z porządku obrad.

Następnie Radny Jakub Janas złożył wniosek o przesunięcie pkt. V ppkt. 1 porządku obrad tj. wniosku w przedmiocie podjęcia działań dotyczących budowy drogi rowerowej w ulicy Świdnickiej - druk nr 603/25 do rozpatrzenia jako punkt II tj. na początku posiedzenia Komisji.

Komisja w wyniku głosowania jednogłośnie zmieniła porządek obrad zgodnie z wnioskiem Radnego tj przesunięto wniosek na druku nr 603/25 do rozpatrzenia jako punkt II.

II. Komisja rozpatrzyła wniosek w przedmiocie podjęcia działań dotyczących budowy drogi rowerowej w ulicy Świdnickiej - druk nr 603/25

Zreferowała: Pani Monika Kozłowska-Święconek – Dyrektor Wydziału Mobilności Miejskiej Urzędu Miejskiego

W posiedzeniu uczestniczył i zabrał głos przedstawiciel

Wnioskodawcy.

Pismem z dnia 15 października 2025 roku, uzupełnionym w dniu 31 października Towarzystwo Upiększania Miasta Wrocławia (dalej: „Wnioskodawca”) złożyło wniosek w przedmiocie podjęcia przez Radę Miejską działań dotyczących budowy drogi rowerowej w ulicy Świdnickiej, obejmujących w szczególności: uchwałę kierunkową, inną uchwałę, apel lub stanowisko, poprawkę do budżetu miasta, interpelację, zapytanie lub inne zgodne z prawem działania.

Wniosek w istocie stanowi postulat podjęcia przez Radę Miejską Wrocławia uchwały o charakterze kierunkowym – instrukcyjnym. Przyjmując powyższe założenia, można uznać, iż w tym sensie, pod względem formalno-prawnym wniosek spełnia wymagania stawiane przez art. 241 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U.2024.572). Przedmiotem wniosku mogą być w szczególności sprawy ulepszenia organizacji, wzmocnienia praworządności, usprawnienia pracy i zapobiegania nadużyciom, ochrony własności, lepszego zaspokajania potrzeb ludności. Wnioski składa się do organów właściwych ze względu na przedmiot wniosku. (art. 242 § 1 kpa).

Tym samym Rada Miejska Wrocławia jest organem właściwym do rozpatrzenia wniosku.

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 25 listopada 2025r. zajął Dyrektor Departamentu Infrastruktury i Transportu (dalej: Dyrektor), która przedstawiła poniższe wyjaśnienia;

Faktem jest, że przy przebudowie przystanku „Arkady Capitol”, polegającej na wyniesieniu do poziomu przyległego chodnika jezdni ulicy Świdnickiej, z której obsługiwani są pasażerowie tramwajów, nie powstała nowa infrastruktura rowerowa, pomimo iż wcześniej w ramach tej inwestycji rozważane było wydzielenie pasa rowerowego w jezdni. Tym samym trasa rowerowa wzdłuż osi ulic: Karkonoskiej-Powstańców Śląskich-Świdnickiej – w kierunku z miasta, nadal nie ma na odcinku pomiędzy skrzyżowaniami z ulicami Piłsudskiego i Kościuszki zapewnionej ciągłości infrastruktury rowerowej.

Rowerzyści, zgodnie z przepisami, powinni poruszać się na tym fragmencie jezdnią, wraz z samochodami.

Sytuacja ta wynika z dostępnej szerokości pasa drogowego uwarunkowanej istniejącą linią zabudowy, a także z obecnej struktury ruchu, która nie pozwala na zmniejszenie liczby pasów dla ruchu samochodowego. Warty podkreślenia jest fakt, że na sąsiednich odcinkach - zarówno na północ, jak i na południe od rejonu placu Tadeusza Kościuszki, przekrój ulicy Świdnickiej zawiera po dwa pasy dla ruchu kołowego. Rezygnacja z jednego z nich na problemowym odcinku związana jest z dużym ryzykiem zwiększenia kongestii w tym rejonie Centrum, mającym kluczowe znaczenie nie tylko dla ruchu samochodowego, ale także dla transportu zbiorowego. Jest to ulica stanowiąca część podstawowego układu drogowego miasta i ryzyko zwiększenia zatorów zostało uznane przez Prezydenta Wrocławia, jako organ zarządzający ruchem, za nieakceptowalne.

Dyrektor wskazała, że bardzo duży wpływ na ocenę sytuacji i podjęte decyzje w zakresie kształtowania rozwiązań projektowych przebudowy ulicy Świdnickiej ma fakt, że istnieje alternatywny korytarz włączenia ruchu rowerowego z trasy biegnącej wzdłuż osi ulic Karkonoskiej i Powstańców Śląskich do Promenady Staromiejskiej. Przebiega on ulicami: Bogusławskiego, Zielińskiego,

placem Muzealnym i ulicą Muzealną do Kładki Sądowej. Tak prowadzona trasa pozwoliłaby skomunikować jedną z głównych arterii rowerowych na południu miasta z ścisłym centrum Wrocławia z pominięciem rejonu placu Kościuszki, wykorzystując siatkę ulic lokalnych, nie prowadzących tras tramwajowych.

Dyrektor poinformowała, że Spółka Wrocławskie Inwestycje zleciła przygotowanie dokumentacji projektowej budowy tego łącznika dla ruchu rowerowego. Zakończenie prac projektowych planowane jest na lipiec 2026 roku

Komisja w wyniku głosowania (za – 3 radnych, przeciw – 1 radny, wstrzymało się – 0) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowego wniosku.

II. Następnie Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - druk nr 596/25

Zreferowała: Pani Małgorzata Demianowicz - Dyrektor Wydziału Środowiska Urzędu Miejskiego Wrocławia

Pismem z dnia 20 października 2025 r., (...)*) (dalej: Skarżąca) wniosła skargę na Prezydenta Wrocławia (dalej: Prezydent). Skarga dotyczy zaniedbania i nienależytego wykonywania zadań przez właściwe organy oraz przez ich pracowników, naruszenia praworządności, interesów Skarżacej, a także przewlekłego i biurokratycznego załatwiania sprawy.

Uzasadniając skargę, Skarżąca wskazała, iż w październiku 2024r. zgłosiła do Wydziału Środowiska Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: Wydział) sprawę nadmiernego hałasu generowanego przez urządzenia techniczne (pompę ciepła oraz dwa klimatyzatory) zlokalizowane w bezpośrednim sąsiedztwie nieruchomości Skarżacej. Pomimo wielokrotnych próśb kierowanych do Urzędu, problem nie został rozwiązany.

W toku wykonywanych zadań, zdaniem Skarżacej doszło do szeregu uchybień proceduralnych i naruszeń prawa, z zakresu Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej: kpa) oraz Kodeksu karnego

(dalej: kk). W tym art. 77, art. 7, art. 35, art. 32 kpa, art. 12 ustawy Prawo ochrony środowiska w zakresie nieprawidłowego dokonania pomiarów poziomu natężenia hałasu oraz art. 231 kk, w zakresie niedopełnienia obowiązków, działając na szkodę interesu prywatnego i publicznego.

Zdaniem Skarżącej zainstalowane urządzenia generują hałas przekraczający limity ustalone w przepisach. Urząd Miejski Wrocławia (dalej: Urząd) mimo dostarczenia mu dokumentacji fotograficznej, specyfikacji technicznej urządzeń oraz wyników pomiarów natężenia dźwięku, nie podjął żadnych skutecznych działań, w tym nie nakazał usunięcia urządzeń.

Podejmowane działania zdaniem Skarżącej mają charakter pozorny, przewlekły i są stronnicze. Urząd do tej pory nie przeprowadził żadnych badań poziomu hałasu na nieruchomości Skarżącej, której sprawa dotyczy.

W dniu 22 listopada 2024r. Urząd dokonał określenia poziomu hałasu bez wykorzystania żadnych urządzeń, nie dokonując żadnych pomiarów.

Jedyne pomiary dokonane w dniu 14 marca 2025r. Urząd przeprowadził w sposób nieprawidłowy, niezgodnie z obowiązującymi przepisami, w bliżej nie określonym miejscu – poza terenem posesji Skarżącej. Według Skarżącej nie posiadają one żadnej wartości dowodowej.

Zdaniem Skarżącej właściwą i wystarczającą metodą weryfikacji poziomu hałasu powinna być metoda obliczeniowa, oparta na danych technicznych urządzeń i odległości od źródła dźwięku, których Urząd nie wykonał.

Kolejną czynność urzędnicy dokonali w dniu 20 sierpnia 2025r. w godzinach porannych. Wizyta nie była uzgodniona z żadną ze stron i nic do sprawy nie wniosła, bowiem urządzenia nie były włączone. W piśmie przesłanym Skarżącej po tej wizycie, Urząd poinformował, iż uzgodnił z właścicielem urządzeń, że pomiarów dokona w innym terminie, gdy urządzenia będą włączone. Działania urzędników są zdaniem Skarżącej stronnicze, gdyż przyjęli oni, iż urządzenia nie są

użytkowane, co było nieprawdą. Urząd zignorował także wniosek o uwzględnienie dostarczonych przez Skarżącą dowodów w postaci pomiarów wykonanych metodą obliczeniową, która jest dopuszczalna prawnie, a w tych warunkach nawet najodpowiedniejsza. Urządzenia były zainstalowane niezgodnie z wytycznymi producenta, a także z naruszeniem innych przepisów prawa, w tym prawa budowlanego, prowadząc istotne zagrożenie dla zdrowia, życia i mienia, co Skarżąca opisała. Tym samym instalacja jest niezgodna z prawem nawet bez ustalania poziomu hałasu. W wyniku niezgodnych z prawem działań urzędników oraz nieuzasadnionego stwierdzenia braku przekroczenia poziomu hałasu doszło do naruszenia interesu Skarżącej, czyniąc szkody na płaszczyźnie niematerialnej (prawo do ochrony zdrowia; art. 68 Konstytucji), prawo do spokoju i wypoczynku art. 51 Kodeksu wykroczeń, art. 144 Kodeksu cywilnego ; zakłócanie korzystania z nieruchomości, art. 61 Ustawy Prawo budowlane, jak i w aspekcie materialnym – obniżenie wartości nieruchomości w wyniku immisji hałasu.

Zdaniem Skarżącej w toku postępowania doszło do naruszenia art. 7 kpa poprzez niepodjęcie wszystkich czynności niezbędnych do dokładnego ustalenia stanu faktycznego oraz art. 12 kpa - zasady wnikliwości, szybkości i prostoty postępowania. Działania urzędników mogły narazić Skarb Państwa lub gminę na roszczenia odszkodowawcze z tytułu niedopełnienia obowiązków, co jest działaniem na szkodę interesu publicznego.

Skarżąca jednocześnie wniosła o przeprowadzenie wiarygodnych i zgodnych z prawem czynności dowodowych i uznanie za wiarygodnych pomiarów dokonanych przez Skarżącą, podjęcia natychmiastowych działań w celu rozwiązania nadmiernego hałasu, zbadanie prawidłowości działań Urzędu, wyjaśnienia przyczyn, ustalenia osób winnych przewlekłości postępowania oraz innych nieprawidłowości.

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 21 listopada 2025 r. zajęła Dyrektor Wydziału Środowiska Urzędu Miejskiego Wrocławia.

Wyjaśniła w nim, iż skarga na Prezydenta Wrocławia, zawiera zarzut zaniedbania i nienależytego wykonywania zadań przez właściwe organy i podległych pracowników, naruszenia praworządności interesów Skarżącej oraz przewlekłego i biurokratycznego załatwiania sprawy zgłoszonego przez Skarżącą nadmiernego hałasu generowanego przez urządzenia techniczne zlokalizowane w bezpośrednim sąsiedztwie nieruchomości Skarżącej. Ustosunkowując się do ww. skargi Skarżącej wyjaśnił, iż dnia 18 października 2024 r. do tutejszego Wydziału został przekazany, przez Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Ochrony Środowiska we Wrocławiu (dalej DWIOS), wniosek z dnia (...)*, dotyczący przeprowadzenia kontroli i interwencji w sprawie nieprawidłowości związanych z przebudową i remontem budynku jednorodzinnego, przy ul. (...)*. Zgodnie z oświadczeniem Skarżącej na ścianie rozpoczęto instalację dwóch zewnętrznych klimatyzatorów oraz są prowadzone prace nad instalacją zewnętrznej jednostki pompy ciepła. Jak poinformowała Skarżąca, bliskie sąsiedztwo montowanych urządzeń spowoduje przekroczenie dopuszczalnych poziomów hałasu na terenie należącej do niej posesji.

W dniu 22 listopada 2024 r. pracownik Wydziału przeprowadził oględziny na terenie przy ul. (...)*, w miejscu, gdzie zlokalizowane są wskazane we wniosku źródła hałasu. Oględziny nie potwierdziły występowania uciążliwości hałasowych wskazanych w skardze. Właściciel urządzeń stanowiących źródło hałasu nie został wcześniej poinformowany o planowanych oględzinach, co miało na celu wyeliminowanie możliwości wpływu na poziom emisji hałasu (np. poprzez czasowe obniżenie mocy akustycznej urządzeń przez właściciela). Teren, na którym przeprowadzono oględziny, był ogólnodostępny z uwagi na trwające tam prace budowlane. Na miejscu stwierdzono, że urządzenia klimatyzacyjne były wówczas wyłączone i oryginalnie zabezpieczone folią, natomiast hałas emitowany przez pompę ciepła był ledwo słyszalny.

W piśmie z dnia 26 listopada 2024 r. poinformowano Skarżącą o wynikach wizji terenowej oraz o planowanej kolejnej kontroli, która miała zostać przeprowadzona po uruchomieniu urządzeń klimatyzacyjnych i przy odpowiednich warunkach temperaturowych, aby potwierdzić, że moc akustyczna pompy ciepła pozostaje niezmienną.

Następnie w odpowiedzi na kolejną interwencję, która wpłynęła dnia 11 grudnia 2024 r. Wydział Środowiska pismem z dnia 30 grudnia 2024 r. wezwał właściciela terenu o przeprowadzenie analizy, dotyczącej możliwości zmiany lokalizacji urządzeń w sposób zwiększający odległość od sąsiedniego budynku.

Dnia 15 stycznia 2025 r. Urząd otrzymał informację, iż uruchomienie urządzeń klimatyzacyjnych planowane jest dopiero na lato, a pompa ciepła, działająca wyłącznie w okresie zimowym, zostanie wtedy wyłączona. Ponadto nie będzie sytuacji, w której pompa ciepła oraz klimatyzatory będą działać równocześnie.

W związku z kolejną interwencją, która wpłynęła do Wydziału 27 stycznia 2025 r., w dniu 14 marca 2025 r., dwóch pracowników Wydziału Środowiska oraz dwóch przedstawicieli Straży Miejskiej Wrocławia przeprowadzili wizję terenową przy ul. (...) * wraz z szacunkowym pomiarem poziomu dźwięku. Właściciel terenu, na którym zlokalizowane są źródła hałasu, został poinformowany o terminie przeprowadzenia oględzin i w ich trakcie, na polecenie zespołu dokonującego czynności, uruchomił pompę ciepła na najwyższy poziom mocy akustycznej. Pomimo że wynik był zawyżony przez wysokie tło akustyczne, odnotowany poziom hałasu wyniósł 39,5 dB, co oznacza, że dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku (50 dB w porze dziennej oraz 40 dB w porze nocnej) nie zostały przekroczone.

W piśmie z dnia 21 marca 2025 r. Urząd przekazał Skarżącej wyniki pomiarów oraz poinformował, że właściciel działki zaproponował wykonanie nowego, wyciszającego ogrodzenia na granicy posesji, które

mogłoby skutecznie ograniczyć emisję hałasu, pokrywając koszty realizacji inwestycji.

Kolejnym wnioskiem, który wpłynął dnia (...)*, Skarżąca wyraziła negatywną opinię dotyczącą zaproponowanego ogrodzenia oraz wskazała na utrzymujący się hałas. W odpowiedzi na przedmiotową korespondencję Urząd poinformował Skarżącą, że szacunkowe pomiary wykonane podczas wizji z dnia 14 marca 2025 r.

potwierdziły, iż dopuszczalne poziomy hałasu nie zostały przekroczone, w związku z tym obecnie nie ma podstaw do zlecenia akredytowanemu laboratorium wykonania badań hałasu, które wiązałyby się z wysokimi kosztami.

Kolejno do Wydziału wpłynęło pismo Wiceprzewodniczącej Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 4 sierpnia 2025 r. (data wpływu 7 sierpnia 2025 r.), w którym skierowała do Organu prowadzącego postępowanie ponaglenie Skarżącej.

Następnie w dniu 18 sierpnia 2025 r. Urząd skontaktował się telefonicznie z właścicielem terenu przy ul. (...)*, który poinformował, że od początku maja bieżącego roku urządzenia są wyłączone z uwagi na zakończenie stanu surowego budynku.

Planowane zamieszkanie właścicieli ma nastąpić we wrześniu. Aby potwierdzić te informacje, w dniu 20 sierpnia 2025 r. dwóch pracowników Wydziału z udziałem przedstawicieli Straży Miejskiej przeprowadziło kolejne oględziny terenu, podczas których Skarżąca potwierdziła, że od maja br. urządzenia te praktycznie nie działają lub były użytkowane w minimalnym zakresie. W trakcie przeprowadzonej wizji lokalnej stwierdzono, iż na terenie działki znajduje się tablica informująca o trwającej budowie, jednak dane na niej zawarte były nieczytelne. W czasie oględzin urządzenia znajdujące się na posesji nie pracowały oraz nie generowały hałasu. Na miejscu nie zastano właściciela budynku. Podczas przeprowadzonej rozmowy ze Skarżącą, że złoży ona wniosek, gdy urządzenia zostaną, przez właściciela sąsiedniej nieruchomości, uruchomione. Z wizji terenowej na miejscu został sporządzony protokół podpisany przez wszystkich uczestników oględzin. W tym

samym dniu, po osobistym stawieniu się Skarżąca wycofała swój podpis pod protokołem z oględzin oraz zgłosiła zmianę swojego stanowiska wobec ustaleń zawartych w protokole z wizji terenowej. Dodatkowo zostało złożone nowe pismo, którym Skarżąca zwróciła się o podjęcie działań w celu przywrócenia stanu zgodnego z prawem poprzez nakazanie usunięcia tych urządzeń lub ich przeniesienia do lokalizacji, która nie będzie powodować przekroczeń dopuszczalnych poziomów hałasu.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2025r. poinformowano o braku podstaw do wszczęcia postępowania w sprawie nakazania osobie fizycznej, której działanie negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonania w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia i przywrócenia środowiska do stanu właściwego. Ponadto wyjaśniono, iż w zakresie przepisów prawa budowlanego właściwym organem jest Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego, do którego należy również ocena zgodności wykonanych prac z projektem budowlanym.

Dodatkowo poinformowano mieszkankę, iż przepisy Działu I Tytułu VI ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2025 r., poz. 647 ze zm., dalej poś), dają możliwość każdemu, kto czuje się poszkodowanym na skutek bezprawnego oddziaływania na środowisko, wniesienia sprawy z powództwa cywilnego, żądając od podmiotu odpowiedzialnego za to oddziaływanie, zaprzestania działalności powodującej zagrożenie.

Odnosząc się do zarzutów, iż Urząd nie zlecił badań poziomu hałasu metodą obliczeniową Dyrektor wyjaśniła, iż zgodnie z metodyką referencyjną wykonywania pomiarów hałasu w środowisku, która jest określona w załączniku nr 7 do rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 września 2021 r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji, wartość poziomu hałasu wyznacza się metodą obliczeniową wyłącznie w sytuacji, gdy w danych warunkach nie można uzyskać wyniku za pomocą

pomiarów bezpośrednich (metodą pomiarową). W danym przypadku przeprowadzono szacunkowy pomiar bezpośredni i pomimo wysokiego poziomu tła akustycznego, które dodatkowo podbijało wynik, zmierzony poziom hałasu nie przekraczał dopuszczalnych wartości określonych przepisami. W związku z tym nie istnieje zasadność do stosowania metody obliczeniowej, gdyż szacunkowy pomiar jednoznacznie wykazał brak przekroczeń dopuszczalnego poziomu hałasu.

W odpowiedzi na uwagę Skarżącej, iż: „podczas przeprowadzonej wizyty urzędnicy stwierdzili, że urządzenia w danym momencie nie pracują. W piśmie przesłanym kilka dni później poinformowali, że ustalili między sobą, iż kolejną wizytę przeprowadzą, gdy urządzenia będą włączone” – Dyrektor wskazała, że powyższe ustalono w obecności przedstawicieli Straży Miejskiej i za zgodą Skarżącej na terenie jej zabudowy mieszkaniowej podczas wizji terenowej w dniu 20 sierpnia 2025 roku.

Podczas przeprowadzonych trzech wizji terenowych żadne z klimatyzatorów nie pracowało w tym czasie, natomiast pompa ciepła generowała hałas nieprzekraczający dopuszczalnych norm. W związku z tym, na miejscu ustalono ze Skarżącą, że pomiary zostaną przeprowadzone ponownie, po uruchomieniu urządzeń klimatyzacyjnych.

Dodatkowo, w nawiązaniu do pisma Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 24 października 2025r. adresowanego do Rady Miejskiej Wrocławia Dyrektor poinformowała, iż zgodnie z art. 115a ust. 1 ustawy poś, w przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych lub pomiarów podmiotu obowiązane do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, zostały przekroczone dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu.

Według art. 115a ust. 2 poś: jeżeli hałas powstaje w związku z działalnością osoby fizycznej niebędącej przedsiębiorcą, decyzji, o której mowa w ust. 1, nie wydaje się.

W przedmiotowej sprawie zastosowanie znajduje art. 363 ust. 1 poś, zgodnie z którym prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działanie negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko i jego zagrożenia, przywrócenia środowiska do stanu właściwego.

Przeprowadzone postępowanie wyjaśniające, w tym trzykrotne wizje terenowe nie potwierdziły występowania negatywnego oddziaływania na środowisko. Na terenie sąsiedniej nieruchomości trwały prace budowlane, posesja nie była zamieszkała. Pompa ciepła generowała niski poziom hałasu lub nie pracowała, natomiast klimatyzatory były wyłączone podczas wszystkich oględzin.

Oceniając zarzuty skargi, wskazać należy na art. 115a ustawy Prawo ochrony środowiska. Zgodnie z ust. 1, W przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych lub pomiarów podmiotu obowiązane do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, są przekroczone dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu. (...).

Zasadniczo obowiązek przestrzegania dopuszczalnych norm natężenia hałasu wynika bezpośrednio z mocy prawa i nie wymaga indywidualizacji w formie decyzji administracyjnych. W praktyce może jednak występować przekroczenie dopuszczalnych norm natężenia hałasu, określonych rozporządzeniem w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku. Bez znaczenia pozostaje przy tym to, czy przekroczenie miało charakter jednorazowy czy powtarzalny. Gruszecki Krzysztof, Prawo ochrony środowiska. Komentarz, wyd. VII (opubl. LEX/el. 2025). Potwierdzeniem tego są poglądy zaprezentowane w orzecznictwie, w którym podkreśla się, że: „Przepis art. 115a ust. 1 poś obliuguje organ do

wydania decyzji w przedmiocie dopuszczalnego poziomu hałasu w sytuacji, gdy przekroczone są wskaźniki hałasu i to bez względu na to, czy przekroczenie dopuszczalnego poziomu hałasu miało charakter wyjątkowy (incydentalny, jednorazowy) czy powtarzalny” (wyrok WSA w Szczecinie z 8 września 2016 r., II SA/Sz 404/16, LEX nr 2136128). „Wystarczy jednokrotne przekroczenie tych poziomów, aby mogła być wydana, zgodnie z przepisem art. 115a poś, decyzja w celu zabezpieczenia prawa osób, na które szkodliwie oddziałuje działalność tego podmiotu” (wyrok WSA w Lublinie z 18.07.2017 r., II SA/Lu 291/17, LEX nr 2350977). Dlatego w art. 115a komentowanej ustawy została przewidziana podstawa prawna do wydania przez organy ochrony środowiska decyzji o dopuszczalnym poziomie natężenia hałasu. Jednocześnie w najnowszym orzecznictwie podkreśla się, że „W przypadku stwierdzenia przez organ ochrony środowiska, na podstawie pomiarów własnych, pomiarów dokonanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska lub pomiarów podmiotu obowiązującego do ich prowadzenia, że poza zakładem, w wyniku jego działalności, przekroczone są dopuszczalne poziomy hałasu, organ ten wydaje decyzję o dopuszczalnym poziomie hałasu. (tamże).

W sprawie poprzedzającej ewentualne wszczęcie postępowania administracyjnego celem wydania stosownej decyzji Prezydent Wrocławia przeprowadził kilka pomiarów poziomu hałasu. Istotne przy tym jest, iż jedynym uprawnionym do dokonania pomiarów poziomu hałasu jest organ ochrony środowiska, wojewódzki inspektor ochrony środowiska lub podmiot obowiązany do ich prowadzenia. Z powyższego powodu zarzut Skarżącej, iż organ nie wykorzystał wyników pomiaru dokonanych i przedłożonych przez Skarżącą jest bezzasadny.

Odnosząc się do zarzutów Skarżącej, iż Urząd nie zlecił badań poziomu hałasu metodą obliczeniową Dyrektor wyjaśniła, iż zgodnie z metodyką referencyjną wykonywania pomiarów hałasu w środowisku, która jest określona w załączniku nr 7 do rozporządzenia Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 7 września 2021

r. w sprawie wymagań w zakresie prowadzenia pomiarów wielkości emisji, wartość poziomu hałasu wyznacza się metodą obliczeniową wyłącznie w sytuacji, gdy w danych warunkach nie można uzyskać wyniku za pomocą pomiarów bezpośrednich (metodą pomiarową). W danym przypadku przeprowadzono szacunkowy pomiar bezpośredni i pomimo wysokiego poziomu tła akustycznego, które dodatkowo podbijało wynik, zmierzony poziom hałasu nie przekraczał dopuszczalnych wartości określonych przepisami. W związku z tym nie istnieje zasadność do stosowania metody obliczeniowej, gdyż szacunkowy pomiar jednoznacznie wykazał brak przekroczeń dopuszczalnego poziomu hałasu. Skoro pomiary zostały wykonane w sposób prawidłowy, a poziom hałasu nie przekroczył dopuszczalnych norm, brak było podstaw do wszczęcia postępowania administracyjnego na podstawie art. 115a poś, co czyni pośrednio zarzut naruszenia zasad ogólnych kpa, bezzasadnym.

Komisja w wyniku głosowania (za – 4 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi .

Ad 2. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - druk nr 599/25

Zreferowała: Pani Elżbieta Urbanek – Dyrektor Departamentu Infrastruktury i Transportu Urzędu Miejskiego Wrocławia

Pismem z dnia 23 listopada 2025r. (...)*) (dalej: Skarżący) złożył skargę na Prezydenta Wrocławia (dalej: Prezydent) w zakresie zadań realizowanych przez Wydział Inżynierii Miejskiej.

Przedmiotem skargi był zarzut nienależytego wykonywania zadań, polegający na przewlekłym prowadzeniu postępowania z wniosku Skarżącego z dnia (...)*) o montaż słupków na chodniku przy ul. (...)*) we Wrocławiu, tj. naruszeniu art. 35 kpa oraz naruszeniu zasady równego traktowania wnioskodawców przez podległy Prezydentowi Wydział Inżynierii Miejskiej Urzędu Miejskiego Wrocławia.

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 9 grudnia 2025 r. zajęła Dyrektor Departamentu Infrastruktury i Transportu (dalej: Dyrektor), która przedstawiła poniższe wyjaśnienia;

ad 1. W kwestii zarzutu - Przekroczenie ustawowych terminów: Pisma składane przez mieszkańców, dotyczące wprowadzenia zmian w organizacji ruchu podlegają pod przepisy zawarte w § 3. ust. 1. pkt 1. rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem. W przepisach Ustawodawca nie przewidział terminu odpowiedzi. Pomimo tego faktu Urząd stara się udzielać odpowiedzi na każdą korespondencję niezwłocznie. Taka odpowiedź została też wysłana w związku z otrzymaną od mieszkańca korespondencją.

ad 2. W kwestii zarzutu – Nierówne traktowanie wniosków obywateli i interpelacji radnych: Interpelacje Radnych mają charakter formalny i są częścią oficjalnej procedury samorządowej, co wymusza ich priorytetowe rozpatrywanie. Zgodnie z Art. 24 ust. 6. Ustawy o samorządzie gminnym interpelacje i zapytania składane są na piśmie do przewodniczącego rady, który przekazuje je niezwłocznie wójtowi (w przypadku Wrocławia jest to prezydent miasta). Prezydent, lub osoba przez niego wyznaczona, jest zobowiązana udzielić odpowiedzi na piśmie nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania interpelacji lub zapytania. Podkreślić należy również, że Radni reprezentują interes mieszkańców, dlatego szybkie reagowanie na ich wnioski jest formą zapewnienia sprawnego dialogu między społecznością, a administracją.

ad 3. W kwestii zarzutu – Pozorność kryteriów priorytetyzacji zadań oraz dyskryminacja pieszych: Do Urzędu wpływają bardzo liczne wnioski mieszkańców. Każdorazowo wnioski są priorytetowane ze względu na bezpieczeństwo lub ważny interes społeczny. Dodatkowo tempo realizacji wniosków zależy od stopnia skomplikowania sprawy,

konieczności przeprowadzenia uzgodnień, obciążenia Urzędu. Pisma dotyczące montażu słupków mających za zadanie ochronę wjazdów i chodników przed nieprawidłowym parkowaniem stanowią najliczniejszą grupę korespondencji z zakresu organizacji ruchu.

Pisma te dotyczą zasadniczo wyeliminowania nieprawidłowych zachowań kierujących a nie usprawnienia organizacji ruchu.

Nieprawidłowe zachowania kierujących przede wszystkim winny być eliminowane przez powołane do tego celu służby. Fizycznie nie jest możliwe ale i celowe wygrodzenie wszystkich miejsc wskazywanych przez mieszkańców. Tu niezbędne są konsekwentne działania egzekwujące przestrzeganie prawa oraz określona dotkliwość tych działań wobec łamiących prawo.

Ponadto Dyrektor wskazała, że wniosek mieszkańca dotyczy montażu urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego na fragmencie chodnika w obszarze zjazdu z drogi publicznej na działkę prywatną. Interpelacja radnego dotyczyła umożliwienia zmiany w korzystaniu z ciągu pieszego – dopuszczenie wyeliminowanego oznakowaniem parkowania z uwagi na dostateczną szerokość chodnika. Zmiana wiązała się ze zwiększeniem liczby miejsc postojowych i ułatwienia zgodnego z prawem dostępu do posesji.

Dyrektor podkreśliła, że różnica w tempie realizacji wynika nie z uprzywilejowania radnych, lecz z różnego statusu prawnego i proceduralnego ich wystąpień.

Komisja w wyniku głosowania (za – 3 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 1 radnych) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad 3. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - druk nr 598/25

Zreferował: Pan Marcin Wojtera - Zastępca Dyrektora Departamentu Prezydenta Urzędu Miejskiego.

Pismem z dnia 21 listopada 2025r. (...)*) (dalej: Skarżący) złożył skargę na Prezydenta Wrocławia. Przedmiotem skargi był zarzut nie stosowania przepisów Konwencji Wiedeńskiej o ruchu drogowym oraz wynikających z tego naruszeń zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego i polityki mobilności miasta. Skarga na Prezydenta dotyczy błędnego i niezgodnego z Konstytucją RP stosowania przepisów dotyczących ruchu drogowego, w szczególności niestosowania we Wrocławiu definicji „skrzyżowania” wynikającej z Konwencji Wiedeńskiej o ruchu drogowym w 1969r.

Zdaniem Skarżącego Urząd Miejski Wrocławia, działając z upoważnienia Prezydenta, w piśmie z dnia 9 września 2025r. stwierdził, że: „połączenie dróg wewnętrznych nie jest skrzyżowaniem oraz, że nie istnieje możliwość stosowania definicji skrzyżowania wynikającej z Konwencji Wiedeńskiej, gdyż polskie ustawy wprowadzają definicję odmienną. Stanowisko to narusza art. 91 ust. 1- 3 Konstytucji RP. Organ wykonawczy miasta nie ma kompetencji do:

- ograniczania zakresu stosowania umowy międzynarodowej;
- przyjmowania, że ustawa krajowa automatycznie uchyla przepisy Konwencji;
- one są bowiem wprost stosowane.

Skarżący wnosi o: uwzględnienie skargi; zobowiązanie Prezydenta Wrocławia do wydawania jednolitych wytycznych dla Straży Miejskiej i urzędników w zakresie stosowania Konwencji Wiedeńskiej, uznawania połączeń dróg (w tym wewnętrznych) za skrzyżowania w rozumieniu art. 1 Konwencji, prowadzenia działań kontrolnych wobec miejsc niebezpiecznych, gdzie błędne interpretacje prowadzą do parkowania w odległości mniejszej niż 10m od przecięć dróg, aktualizacji materiałów urzędowych, tak aby nie indukowały wykładni sprzecznej z Konstytucją.

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 4 grudnia 2025 r., zajął w imieniu Prezydenta – Dyrektor Departamentu Prezydenta (dalej:

Dyrektor) oraz Komendant Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: Komendant).

Jak słusznie zauważył Komendant Straży Miejskiej, związana jest ona choćby z ustalaniem pierwszeństwa przejazdu na skrzyżowaniu oraz odwoływaniem niektórych znaków zakazu. Dlatego też definicja ta powinna być postrzegana całościowo, jako odnosząca się do wszystkich sytuacji drogowych, na które wpływ ona wywiera, nie ograniczając się jedynie do ustalenia, czy połączenie dróg wewnętrznych stanowi skrzyżowanie. Wpływa ona bowiem na bezpieczeństwo ruchu drogowego w stopniu o wiele większym, niż dostrzegany przez Skarżącego.

Do zadań własnych Gminy nie należy kontrola ruchu drogowego w zakresie przewidzianym przepisami prawa. Realizację tego zadania można wyprowadzić jedynie pośrednio z treści art. 7 ust. 1 pkt 14 Ustawy o samorządzie gminnym (Dz.U. 2025.11 53 t.j.), zgodnie z którym zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty obejmuje m.in. sprawy „porządku publicznego i bezpieczeństwa obywateli oraz ochrony przeciwpożarowej i przeciwpowodziowej, w tym wyposażenia i utrzymania gminnego magazynu przeciwpowodziowego”.

Zadania z zakresu kontroli ruchu drogowego realizowane są przez organy, wymienione w art. 129 - 129d Ustawy Prawo o ruchu drogowym Straż gminna (miejska), do której zadań, wola Ustawodawcy, w bardzo wąskim zakresie, należy kontrola ruchu drogowego, nie jest jedynym organem, który realizuje tego rodzaju zadania na terenie naszego miasta. Do organów tych należy bowiem przede wszystkim Policja, która posiada w tym zakresie pełne uprawnienia, a także Inspekcja Transportu Drogowego, na których funkcjonowanie bezpośredniego wpływu nie posiada Prezydent.

Dyrektor w stanowisku przedstawił również zasady sprawowania nadzoru nad strażą gminną, określone w Ustawie o strażach gminnych (Dz.U.2021.1763).

Zgodnie z art. 91 Konstytucji RP, 1. Ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy. 2. Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. 3. Jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami.

Ratyfikowane umowy międzynarodowe nie mają prymatu w stosunku do ustaw. W hierarchii źródeł prawa zajmują niższą pozycję, a co za tym idzie – muszą być zgodne z ustawami. Wyjątkiem jest umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie lub referendum ogólnokrajowym (art. 91 ust. 2 w zw. z art. 89 i 90 Konstytucji), która ma pierwszeństwo w wypadku kolizji z ustawami. (Tuleja Piotr (red.); Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II. Opublikowano: WKP 2023. Lex). Kolizja dotyczy przede wszystkim niezgodności treściowej umowy międzynarodowej i ustawy, i stwierdza się ją w toku stosowania prawa (zwłaszcza przed sądem); ustawa pozostająca w kolizji nie traci mocy obowiązującej, ale jest pomijana i w jej miejsce stosuje się odpowiednie samowykonalne unormowania umowy międzynarodowej. (Tuleja Piotr (red.); Konstytucja (...), tamże). Należy zauważyć, że w Polsce, w przypadku kolizji przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym i Konwencji wiedeńskiej, pierwszeństwo mają przepisy Konwencji. Wynika to z faktu, że Konwencja została ratyfikowana przez Radę Państwa PRL w 1984 r., więc zgodnie z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP uważa się ją za umowę międzynarodową ratyfikowaną za zgodą wyrażoną w ustawie. Umowa taka zgodnie z art. 91 ust. 1 Konstytucji ma pierwszeństwo przed ustawą.

Art. 1 lit. h Konwencji stanowi: określenie „skrzyżowanie” oznacza każde przecięcie się dróg na jednym poziomie, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z placami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia.

Natomiast ustawa Prawo o ruchu drogowym ogranicza liczbę skrzyżowań, wyliczając niektóre kategorie dróg, których połączenie nie tworzy skrzyżowań w świetle ustawodawstwa krajowego:

skrzyżowanie – część drogi będącą połączeniem dróg albo jezdni jednej drogi w jednym poziomie, z wyjątkiem połączenia drogi o nawierzchni twardej z drogą o nawierzchni gruntowej lub z drogą wewnętrzną; (art. 2 pkt 10).

W istocie obie definicje odmiennie traktują termin „skrzyżowania”.

Nie można jednak stawiać zarzutu funkcjonariuszom Straży Miejskiej którzy definicję „skrzyżowania” opierają na przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym, a nie Konwencji, bowiem decyzje o ewentualnym prymacie Konwencji nad ustawą w praktyce podejmują sądy powszechne. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż przyjęcie „skrzyżowania” bezpośrednio z konwencji doprowadziło by do chaosu interpretacyjnego, w zakresie opisanym w wyjaśnieniach Prezydenta zawartych w piśmie z dnia 4 grudnia 2025r. Dodatkowo warto podkreśli, iż w orzecznictwie dokonując interpretacji „skrzyżowania” sądy odwołują się do ustawy Prawo o ruchu drogowym. (por. Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2024 r., VI W 141/24; Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22 maja 2024 r., VI W 141/24).

Ustosunkowując się do wniosku o wydanie wytycznych strażnikom gminnym, Rada Miejska wskazała, iż zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz.U.2021.1763),

1. Nadzór nad działalnością straży sprawuje wójt, burmistrz (prezydent miasta).

2. Nadzór nad działalnością straży w zakresie:

1) wykonywania uprawnień, o których mowa w art. 12,

- 2) użycia broni palnej oraz środków przymusu bezpośredniego,
 - 3) ewidencji, o której mowa w art. 9a ust. 1
- sprawuje wojewoda przy pomocy komendanta wojewódzkiego (Stołecznego) Policji działającego w jego imieniu.

3. Wojewoda sprawuje nadzór przez:

- 1) okresowe lub doraźne kontrole, obejmujące całokształt lub część spraw poddanych nadzorowi;
- 2) wydawanie zaleceń pokontrolnych oraz kontrolę prawidłowości i terminowości ich realizacji;
- 3) podejmowanie innych czynności zmierzających do usunięcia stwierdzonych uchybień i zapobieżenia ich powstawaniu.

W art. 12 w/w ustawy określono uprawnienia i obowiązki strażnika i w tym zakresie nadzór nad ich wykonywaniem został powierzony wojewodzie.

Zdaniem Komisji – Prezydent nie ma kompetencji do wydawania wytycznych strażnikom gminnym w zakresie interpretacji przepisów prawa.

Komisja w wyniku głosowania (za – 3 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 1 radny) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad III. Następnie Komisja rozpatrzyła petycji w przedmiocie podjęcia uchwały w sprawie utworzenia miejskiego programu „EkoLos Wrocław – Loteria Miejska za Czyste Miasto” - druk nr 602/25.
Zreferowała: Pani Anna Walenciejczyk - Dyrektor Wydziału Podatków i Opłat Urzędu Miejskiego Wrocławia.

Petycją z dnia 21 października 2025 r. Grzegorz Prigan (dalej; Wnioskodawca) zaproponował przyjęcie przez Radę Miejską Wrocławia uchwały pozwalającej na wprowadzenie miejskich kaucjonatów oraz mechanizmu „EkoLos”, umożliwiającego zaliczanie wartości kaucji na poczet zobowiązań publicznoprawnych.

Uzasadniając petycję, wnioskodawca przedstawił argumentację, przemawiającą w jego ocenie za zasadnością rozwiązania zaproponowanego w petycji.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 11 lipca 2014r. o petycjach (Dz.U.2018.870), Przedmiotem petycji może być żądanie, w szczególności, zmiany przepisów prawa, podjęcia rozstrzygnięcia lub innego działania w sprawie dotyczącej podmiotu wnoszącego petycję, życia zbiorowego lub wartości wymagających szczególnej ochrony w imię dobra wspólnego, mieszczących się w zakresie zadań i kompetencji adresata petycji.

Pod względem formalno-prawnym petycja spełnia wymagania stawiane przez ustawę z dnia 11 lipca 2014r. o petycjach.

Stanowiska w imieniu Prezydenta wyrazili pismami: z dnia 25 listopada 2025 r. Prezes Zarządu Ekosystem Sp. z o.o. (dalej: Prezes) oraz z dnia 1 grudnia 2025 r. Zastępca Dyrektora Wydziału Podatków i Opłat Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: Dyrektor) . Prezes w swoim stanowisku stwierdził, że propozycja wprowadzenia miejskich kaucjomatów oraz mechanizmu „EkoLos”, umożliwiającego zaliczanie wartości kaucji na poczet zobowiązań publicznoprawnych jest niezgodna z obowiązującymi przepisami prawa w zakresie systemu kaucyjnego oraz gospodarowania odpadami opakowaniowymi.

Zgodnie z ustawą o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, za organizację i prowadzenie systemu kaucyjnego odpowiadają podmioty reprezentujące (operatorzy systemu kaucyjnego), a nie gmina. System kaucyjny z założenia ma być neutralny dla konsumenta, a kaucja powinna być zwracana w momencie zwrotu opakowania. Oferowanie przez gminę dodatkowych zachęt (losy, zaliczanie na poczet opłat), stwarza ryzyko konkurowania z oficjalnymi punktami zbiórki (sklepami) i ingeruje w mechanizm ekonomiczny ustalony przez ustawę.

W związku z powyższymi uwarunkowaniami prawnymi i systemowymi, inicjatywa w przedstawionym kształcie nie może zostać wdrożona w oparciu o obecny stan prawny.

Dyrektor w swoim stanowisku z dnia 1 grudnia wskazała, że zaproponowane przez Wnioskodawcę (w pkt I d) oraz V 5 petycji): umożliwienie zaliczania wartości oddanych opakowań na poczet podatków lokalnych oraz opłaty z tytułu gospodarowania odpadami komunalnymi jest związane z materią wygaśnięcia zobowiązania podatkowego w całości bądź w części. Zagadnienie to uregulowane jest w art. 59 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 poz. 111 z późn. zm.), w którym zawarte są enumeratywne wyliczenie form wygaśnięcia zobowiązania podatkowego. Powyższy przepis stanowi, że zobowiązanie podatkowe wygasa w całości lub w części w skutek:

- 1) zapłaty;
- 2) pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta;
- 3) potrącenia;
- 4) zaliczenia nadpłaty lub zaliczenia zwrotu podatku;
- 5) zaniechania poboru;
- 6) przeniesienia własności lub praw majątkowych;
- 7) przejęcia własności nieruchomości lub prawa majątkowego w postępowaniu egzekucyjnym
- 8) umorzenia zaległości;
- 9) przedawnienia;
- 10) zwolnienia z obowiązku zapłaty na podstawie art. 14m lub art. 14 zł;
- 11) nabycia spadku w całości przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego stwierdzonego przez prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku - ze skutkiem na dzień otwarcia spadku.

Zaproponowane w przedmiotowej petycji zaliczenie wartości kaucji na poczet podatku od nieruchomości oraz opłaty z tytułu gospodarowania odpadami komunalnymi, w myśl przywołanych

przepisów, nie wygasi skutecznie zobowiązań podatkowych.

Regulacje ustawowe dotyczące dokonywania zapłaty podatku wymagają co do zasady, aby podatek regulowany był przez podatnika. Jedynie w sytuacjach określonych w art. 62b podatek może być zapłacony przez inny podmiot.

W związku z powyższym petycja w części dotyczącej zaliczania wartości oddanych opakowań na poczet podatków lokalnych oraz opłaty z tytułu gospodarowania odpadami komunalnymi pozostaje poza właściwością organu podatkowego i obszarem działania, który określił ustawodawca w przywołanych przepisach Ordynacji podatkowej. Do opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi stosuje się przepisy ustawy Ordynacja podatkowa - art. 6q ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2025 r. poz. 733).

Poruszone w pkt I d) petycji zagadnienie zaliczania wartości kaucji na poczet czynszów w lokalach komunalnych i TBS, również pozostaje poza właściwością rzeczową Wydziału Podatków i Opłat, ponieważ do tych opłat stosuje się przepisy prawa cywilnego.

Komisja stwierdziła, że przedmiotowa petycja nie może zostać wdrożona w obecnym stanie prawnym. Zakres żądania wykracza poza kompetencje organów gminy określone w ustawach.

Komisja w wyniku głosowania (za – 4 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radny) postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej petycji.

Ad IV. Komisja rozpatrzyła skargę na Prezydenta Wrocławia - druk nr 604/25

Zreferował: Pan Jacek Mól - Dyrektor Zarządu Zieleni Miejskiej

Pismem z dnia 28 listopada 2025r. (...)*(dalej: Skarżący) złożył skargę na Prezydenta Wrocławia. Skarga związana jest z planem nasadzenia 27 robinii akacjowych na Rynku we Wrocławiu.

Przedmiotem skargi jest zarzut ryzyka wynikający z wyboru tego gatunku drzewa. Zdaniem Skarżącego robinia akacjowa jest gatunkiem obcym, średnio inwazyjnym, szeroko rozpowszechnionym w Polsce. Pomimo, iż nie istnieje ustawowy zakaz jej sadzenia w Polsce, posadzenie tego gatunku niesie za sobą ryzyka ekologiczne i infrastrukturalne, takie jak: możliwość ekspansji na okoliczne tereny, również cenne przyrodniczo, łatwe rozprzestrzenianie się nasion, zagrożenie dla infrastruktury: korzenie robinii mogą wnikać w szczeliny i pęknięcia, powodując dodatkowe koszty, przyszłe koszty usuwania, jeśli gatunek zostanie objęty obowiązkiem eliminacji.

Zdaniem Skarżącego działania powyższe mogą świadczyć o naruszeniu art. 74 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1-2 ustawy Prawo ochrony środowiska.

Stanowisko w imieniu Prezydenta pismem z dnia 8 grudnia 2025 r. udzieliła Dyrektor Departamentu Strategii i Zrównoważonego Rozwoju Urzędu Miejskiego Wrocławia (dalej: Dyrektor).

Dyrektor wyjaśniła, iż Skarżący wskazuje ryzyka, powołuje się na obowiązek ostrożności władz publicznych, przedstawia własne opinie w zakresie utrwalonych praktyk i decyzji autorów dokumentacji projektowych, a także wysnuwa wnioski podsumowujące przedstawione w skardze twierdzenia.

Dyrektor nie zgadza się z opiniami Skarżącego w zakresie dotyczącym wskazanych wniosków, twierdzeń czy też nieprawidłowości opierając się na dokumentacji wytworzonej, dla tego projektu, przez cztery niezależne od siebie i częściowo od Miasta, podmioty tj. Projektanta, Inwestora, Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków oraz Regionalną Dyрекcję Ochrony Środowiska.

Dyrektor potwierdziła, że robinia akacjowa jest gatunkiem obcym w Polsce, natomiast w literaturze naukowej opisywana jest jako średnio inwazyjna. Informacje te znajdują się również w

opracowaniach Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska (dalej: GDOŚ).

Dyrektor ponadto podkreśliła, że:

- gatunek Robinia pseudoacacia nie znajduje się na liście gatunków inwazyjnych stwarzających zagrożenie dla Unii Europejskiej (IGO), określonej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014z dnia 22.10.2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (Dz.U.UE.L.2014.317.35 ze zm.),
- gatunek Robinia pseudoacacia nie został wymieniony w załącznikach nr 1 i 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii i listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Polski, działań zaradczych oraz środków mających na celu przywrócenie naturalnego stanu ekosystemów (Dz.U.2022.2649).
- brak jest jakichkolwiek przepisów zakazujących jego nasadzeń w obszarach miejskich.

Zdaniem Dyrektora powyższe oznacza to, że dobór robinii akacjowej nie narusza ani przepisów prawa, ani lokalnych standardów.

Dokumenty GDOŚ wskazują, że Robinia pseudoacacia jest to gatunek średnio inwazyjny. Niemniej, co bardzo istotne, GDOŚ ocenia wyłącznie gatunek w formie naturalnej. Natomiast na płycie Rynku ma zostać nasadzona Robinia pseudoacacia 'Unifoliola' w skupinach w planowanych rozszczelnieniach nawierzchni dotychczas utwardzonej. Dodatkowo Dyrektor podkreśliła że, formy odmianowe mają ograniczoną zdolność reprodukcyjną w porównaniu z formą naturalną. Niskie ryzyko stanowi również rozsiewanie się za pośrednictwem naturalnych czynników, które szacuje się na odległość od kilku do kilkudziesięciu metrów. Biorąc pod uwagę sposób zagospodarowania przestrzeni staromiejskiej Rynku i terenów przyległych, który polega na ścisłej zabudowie i zastosowaniu nawierzchni przeważnie utwardzonych,

zdaniem Dyrektora trudno odnaleźć wskazaną przez Skarżącego możliwość ekspansji na „okoliczne tereny cenne przyrodniczo”. Natomiast z punktu widzenia zagrożenia dla infrastruktury podziemnej decydujące jest zastosowanie odpowiedniej technologii realizacji nasadzeń. W przedmiotowym przypadku przyjęte zostały rozwiązania dotyczące użycia tzw. ekranów przeciwkorzeniowych. Dyrektor podkreśliła, że nasadzenia planowane są w skrajnie trudnych dla roślin warunkach miejskich, które będą miały realny wpływ na siłę wzrostu, dlatego nie przewiduje się znacznej ekspansji zieleni i tym samym ryzyka uszkodzenia infrastruktury. W ocenie Dyrektora, biorąc pod uwagę przywołane okoliczności proponowany gatunek w odmianie nie wykazuje cech ekspansji. Należy wskazać, że Urząd Miejski Wrocławia przeanalizował ryzyka, uwzględniając uwarunkowania oraz stanowisko podmiotów uczestniczących w ocenie dokumentacji projektowej, w tym w szczególności stanowisko Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (dalej: DWKZ). Ostatecznie, biorąc pod uwagę możliwie wiele aspektów, Projektant w porozumieniu z DWKZ oraz przy udziale Inwestora podjął decyzję w zakresie właśnie takiego doboru gatunkowego. W opinii Dyrektora dokonano wszelkich niezbędnych starań aby wyeliminować potencjalne ryzyka, a kluczowym elementem doboru gatunku były uzgodnienia z DWKZ, który, to wydając decyzję konserwatorską zobowiązany był do uzgodnienia treści decyzji z Regionalną Dyrekcją Ochrony Środowiska (dalej: RDOŚ). Tak więc, cztery odrębne podmioty niezależnie od siebie analizowały dokumentację pod względem zaproponowanych rozwiązań projektowych tj. Projektant, Inwestor, DWKZ oraz RDOŚ. Zdaniem Dyrektora, zarzut Skarżącego mówiący o tym, że stosowanie robinii akacjowej jest powszechną i utrwaloną praktyką narzuconą przez wykonawców, a Miasto powinno się temu przeciwstawić, jest jedynie opinią Skarżącego. Jak wykazano wyżej, zaproponowany dobór gatunkowy analizowany był pod wieloma aspektami. Wprowadzając nasadzenia do zabytkowej przestrzeni nie można

ignorować wątków historycznych, kulturowych, środowiskowych czy też społecznych. W omawianym przypadku zieleń komponowana jest w tkance zabytkowej, ale także w miejscu, które pełni inne funkcje np. reprezentacyjną, czy jako miejsce spotkań, organizacji imprez. Zatem wybrane rozwiązania powinny być kompromisem uwzględniającym potrzeby różnych użytkowników.

Nadrzędnym celem pozostaje dążenie do przywrócenia lub wprowadzenia zieleni, jako ważnego elementu zagospodarowania przestrzeni mocno zurbanizowanej.

Dyrektor przypomniła, że Rynek stanowi strukturę funkcjonalno-przestrzenną kompletną, czyli taką, która jest w pełni ukształtowana, a jej tymczasowe zagospodarowanie, choćby w postaci ogródków gastronomicznych, jarmarku itp., następuje w wyniku żmudnych ustaleń i jest w pewnym sensie konsekwencją pogodzenia oczekiwań różnych grup interesów mieszkańców, restauratorów, turystów itd. procedowanych pod stałym nadzorem służb konserwatorskich.

Wprowadzanie nowych nasadzeń na Rynku jest zdaniem Dyrektor bardzo złożonym procesem, który będzie efektywny wyłącznie pod warunkiem poszanowania oczekiwań poszczególnych interesariuszy i przy niezbędnym zachowaniu cech historycznej kompozycji przestrzennej, zapewniającym ekspozycję obiektów zabytkowych.

Ale bardzo ważne jest aby równocześnie mieć na względzie, że dobór gatunkowy roślin, które będą rosły w skrajnie nieprzyjazznych warunkach i przy zmieniającym się klimacie musi być właściwie przeprowadzony. Najlepiej zdaniem Dyrektor w takim miejscu sadzić rośliny, które będą miały największe szanse na przeżycie a jednocześnie wpiszą się w miejski krajobraz. Zatem kompletny projekt zazielenienia placu Rynkowego, to taki, który respektuje zarówno tradycję miejsca, jak niezbędne potrzeby wynikające ze współczesności. I taki właśnie projekt Miasto realizuje we Wrocławiu. Pod względem formalno-prawnym ocena skargi sprowadza się do ustalenia, czy nasadzanie drzew gatunku Robinia pseudoacacia w Polsce jest dozwolone, czy też doznaje ograniczeń. Tutaj zarówno

Skarżący jak i Dyrektor są zgodni co do tego, że takich ograniczeń nie ma.

Gatunek Robinia pseudoacacia nie znajduje się na liście gatunków inwazyjnych stwarzających zagrożenie dla Unii Europejskiej (IGO), określonej w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1143/2014z dnia 22.10.2014 r. w sprawie działań zapobiegawczych i zaradczych w odniesieniu do wprowadzania i rozprzestrzeniania inwazyjnych gatunków obcych (Dz.U.U.E.L.2014.317.35 ze zm.). Nie został on wymieniony w załącznikach nr 1 i 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 grudnia 2022 r. w sprawie listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Unii i listy inwazyjnych gatunków obcych stwarzających zagrożenie dla Polski, działań zaradczych oraz środków mających na celu przywrócenie naturalnego stanu ekosystemów (Dz.U.2022.2649). Brak jest jakichkolwiek przepisów zakazujących jego nasadzeń w obszarach miejskich.

Mając na uwadze powyższe Komisja przyjęła w całości szczegółowe wyjaśnienia złożone w imieniu Prezydenta i uznała, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie.

Komisja w wyniku głosowania (za – 3 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 1 radnych) postanowiła wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad 2. Komisja rozpatrzyła skargę na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia - druk nr 600/25

Zreferował: przedstawiciel Straży Miejskiej – Pan Piotr Szereda – Zastępca Komendanta Straży

Pismem z dnia 21 listopada 2025 r. (...)*) (dalej: Skarżący) złożył skargę na Komendanta Straży Miejskiej Wrocławia (dalej: Komendant). Przedmiotem skargi był zarzut nie stosowania przepisów Konwencji Wiedeńskiej o ruchu drogowym oraz Konstytucji przez Straż Miejską.

Uzasadniając skargę, Skarżący wyjaśnił, iż taki stan rzeczy może mieć wymierny wpływ na bezpieczeństwo pieszych na osiedlach, a także na spełnienie długofalowych celów klimatycznych i ekologicznych Miasta Wrocławia. Wskazał, iż zgodnie z art. 1 lit. h) Konwencji Wiedeńskiej, określenie "skrzyżowanie" oznacza każde przecięcie się dróg na jednym poziomie, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z placami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia.

Wyjaśnił, iż zgodnie z art. 91 Konstytucji, 1. Ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy. 2. Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. 3. Jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami.

W związku z powyższym twierdzenie, iż skrzyżowanie w strefie zamieszkania nie jest skrzyżowaniem jest błędne, ponieważ Konwencja Wiedeńska ma pierwszeństwo przed ustawodawstwem krajowym, co wyrażono w Konstytucji. Przepisy umowy międzynarodowej należy stosować bezpośrednio, nawet jeśli ustawodawca nie wprowadził ich bezpośrednio do krajowego porządku prawnego.

Skarga jest efektem zgłoszenia do Straży Miejskiej Wrocławia wniosku o ukaranie w sprawie zaparkowania samochodu w odległości mniejszej niż 10m od skrzyżowania przy ul. (...) Wrocławiu, tj. o czyn z art. 97 Kodeksu wykroczeń, na który Skarżący otrzymał odpowiedź od Straży pismem z dnia 5 czerwca 2025r., w którym został poinformowany, iż czyn nie zawiera znamion wykroczenia,

bowiem miejsce parkowania to przecięcie dwóch dróg znajdujących się w strefie ruchu, w której wszystkie drogi są drogami wewnętrznymi i nie tworzą skrzyżowania, w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 2 grudnia 2025 r. zajął Komendant.

Zdaniem Komendanta analiza treści przedmiotowej skargi pozwala uznać, że jej autor, skupiając się na casusie połączenia dróg wewnętrznych w kontekście uznania go za skrzyżowanie, w rozumieniu art. 2 lit. h Konwencji, nie dostrzega całego szeregu implikacji, które są z tym bezpośrednio powiązane.

Aby przybliżyć przedmiotowy problem Komendant przedstawił definicję skrzyżowania, przedstawioną w różnych, obowiązujących aktach prawnych.

Zgodnie z treścią art. 2 lit. h Konwencji: „skrzyżowanie oznacza każde przecięcie się dróg na jednym poziomie, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z placami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia”.

Definicja skrzyżowania, zawarta w treści art. 2 pkt 10 Ustawy Prawo o ruchu drogowym¹ – (zwanej dalej Ustawą) brzmi natomiast następująco: „część drogi będącą połączeniem dróg albo jezdni jednej drogi w jednym poziomie, z wyjątkiem połączenia drogi o nawierzchni twardej z drogą o nawierzchni gruntowej lub z drogą wewnętrzną”.

Natomiast definicja skrzyżowania zawarta w art. 4 pkt 9 Ustawy o drogach publicznych² (dalej: udp.), to: „część drogi publicznej będąca połączeniem dróg publicznych albo jezdni jednej drogi publicznej w jednym poziomie”.

Droga o nawierzchni gruntowej (art. 2 pkt 2a Ustawy) oznacza: „drogę z jezdnią o nawierzchni z gruntu rodzimego lub nasypowego, ulepszanego

¹ Dz.U.2024.1251 t.j.

² Dz.U., Dz.U.2025.889

mechanicznie lub chemicznie, w której wierzchnia warstwa może być wykonana z kruszywa naturalnego, sztucznego lub pochodzącego z recyklingu”. Droga o nawierzchni twardej (art.2 pkt 2b pord.), to natomiast: „droga niebędąca drogą o nawierzchni gruntowej”.

Definicja drogi wewnętrznej zawarta jest w art. 2 pkt 1b Ustawy który odsyła w tej kwestii do art. 8 ust. 1 udp., zgodnie z którym „drogi, parkingi oraz place przeznaczone do ruchu pojazdów, niezaliczone do żadnej z kategorii dróg publicznych i niezlokalizowane w pasie drogowym takiej drogi, są drogami wewnętrznymi”

Kategorie dróg publicznych określają przepisy art. 2 ust. 1 udp. Wyróżnia się drogi krajowe, drogi wojewódzkie, drogi powiatowe i drogi gminne.

Wobec powyższego każda inna droga niż wymieniona powyżej stanowi drogę wewnętrzną, a jej połączenie z drogą publiczną oraz połączenia dróg wewnętrznych nie stanowią skrzyżowań, zgodnie z normą zawartą w Ustawie. Normy prawne zawarte w treści Ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz Ustawy o drogach publicznych są do siebie podobne i, podczas realizacji zadań z zakresu kontroli ruchu drogowego, nie powodują istotnych problemów w zakresie interpretacji zawartych w nich definicji.

Istnieje cały szereg przykładów, które jednoznacznie wskazują na to, że bezpośrednie stosowanie definicji skrzyżowania zawartej w Konwencji oraz niektórych innych, zawartych w niej norm, nie jest możliwe, stwarzając znaczne ryzyko zaburzenia porządku prawnego oraz bezpieczeństwa ruchu drogowego.

1. Konwencja, w art. 23 ust.3 lit. c tiret i zakazuje postoju na jezdni w pobliżu przejazdów kolejowych, skrzyżowań i przystanków autobusów, trolejbusów lub pojazdów szynowych w odległościach ściśle ustalonych w ustawodawstwie krajowym.

Ustawodawstwo krajowe (Ustawa) określa minimalną odległość zatrzymania pojazdu od skrzyżowania, o czym mówi art. 49 ust. 1 pkt 1 „zabrania się zatrzymania pojazdu (...) na przejeździe

kolejowym, na przejeździe tramwajowym, na skrzyżowaniu oraz w odległości mniejszej niż 10 m od przejazdu lub skrzyżowania”.

Z powyższego bezpośrednio wynika, że Konwencja zakazuje postoju tylko na jezdni, a Ustawa zabrania zatrzymywania na drodze.

Stosując się literalnie do normy zawartej w Konwencji, należałoby uznać za dopuszczalne zatrzymanie pojazdu na chodniku w odległości mniejszej niż 10 m od skrzyżowania.

2. Art. 2 Ustawy zawiera definicje, stanowiące wyjaśnienie pojęć, zawartych w jej treści. Tym samym, ilekroć w Ustawie mowa jest o skrzyżowaniu, to definicja tego pojęcia znajduje się w art. 2 pkt 2 Ustawy nie zaś w art. 2 lit. h Konwencji. Dlatego też za nielogiczne należy uznać stosowanie normy prawnej, wynikającej z Konwencji, w oparciu o definicję, zawartą w Ustawie.

3. Art. 1 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 1 i 2 Ustawy stanowi, że zawarte w niej przepisy określają zasady ruchu na drogach publicznych, w strefach ruchu i w strefach zamieszkania. Przepisy Ustawy stosuje się również na pozostałych drogach (w tym również na drogach wewnętrznych), ale tylko w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób oraz wynikającym ze znaków i sygnałów drogowych.

Powyższe oznacza, że żadne normy prawne zawarte w Ustawie, nie odnoszą się do ruchu odbywającego się na drodze wewnętrznej, która nie znajduje się w strefie ruchu lub w strefie zamieszkania (poza tymi, które mają na celu uniknięcie zagrożenie bezpieczeństwa osób oraz wynikającymi ze znaków i sygnałów drogowych).

Konsekwencją powyższego jest to, że na takich drogach, nie ma zastosowania definicja skrzyżowania zawarta w Ustawie, która tam nie obowiązuje, podobnie jak zakaz zatrzymywania w odległości mniejszej niż 10 m od skrzyżowania, stypizowany w art. 49 ust. 1 pkt 1.

Tym samym, idąc za tokiem rozumowania Skarżącego, należałoby uznać, że zakaz postoju przy połączeniach, utworzonych przez drogi wewnętrzne, które nie znajdują się w strefie ruchu lub w strefie zamieszkania, wynika bezpośrednio z art.23 ust. 3 lit c tiret i

Konwencji, zgodnie z którym zabroniony jest „jakikolwiek postój na jezdni w pobliżu (...) skrzyżowań (...) w odległościach ściśle ustalonych w ustawodawstwie krajowym”. Ponieważ jednak odległość ta, ustalona w polskim ustawodawstwie krajowym, nie odnosi się do połączeń dróg wewnętrznych, położonych poza strefą zamieszkania lub strefą ruchu, to taki zakaz, nawet w przypadku uznania definicji zawartej w Konwencji, nie istnieje.

4. Zgodnie z § 32 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych³, jeżeli znak wyrażony przez takie znaki, jak B-25 (zakaz wyprzedzania), B-26 (zakaz wyprzedzania przez samochody ciężarowe), B-29 (zakaz używania sygnałów dźwiękowych), B-33 (ograniczenie prędkości), B-35 (zakaz postoju), B-36 (zakaz zatrzymywania), B-37 (zakaz postoju w dni parzyste) i B-38 (zakaz postoju w dni nieparzyste) nie jest uprzednio odwołany znakiem oznaczającym koniec zakazu, to obowiązuje on do najbliższego skrzyżowania. Nie dotyczy to skrzyżowania na drodze dwujezdniowej, na którym wlot drogi poprzecznej znajduje się tylko z lewej strony i nie ma połączenia z prawą jezdnią.

Wobec powyższego stosowanie definicji skrzyżowania, zawartej w art. 2 lit. h Konwencji spowodowałoby odwoływanie obszaru obowiązywania ww. zakazów przez każde połączenie drogi publicznej z drogą wewnętrzną.

Powyższego można byłoby uniknąć jedynie poprzez powtarzanie ww. znaków zakazu za każdym połączeniem z drogą wewnętrzną, co w skali kraju, spowodowałoby absurdalny i wręcz niewykonalny wymóg umieszczania powyższych znaków za niemal każdym przecięciem się dróg, w celu utrzymania obowiązywania zakazu, lub poprzez zmianę przepisów Ustawy i wprowadzenie zasady, zgodnie z którą ww. zakazy nie są odwoływane przez skrzyżowanie, ale przez znak „koniec zakazu”, które to rozwiązanie nie jest pozbawione całego szeregu wad.

5. Konwencja określa również zasady pierwszeństwa przejazdu. Mówi o tym

³ Dz.U.2019.2310

art. 18 ust. 4 lit. a, zgodnie z którym w państwach o ruchu prawostronnym na skrzyżowaniach innych niż skrzyżowania ze ścieżką lub drogą gruntową oraz z autostradą lub z drogą zarezerwowaną dla ruchu pojazdów samochodowych kierujący powinien ustąpić pierwszeństwa przejazdu pojazdom nadjeżdżającym z jego prawej strony.

Bezpośrednie stosowanie ww. przepisu nadawałoby pierwszeństwo wszystkim pojazdom wjeżdżającym na drogę publiczną z drogi wewnętrznej, znajdującej się po prawej stronie, chyba że pierwszeństwo przejazdu ustalono by tam przy pomocy znaków D-1 (droga z pierwszeństwem) i A-7 (ustęp pierwszeństwa przejazdu). Nietrudno się domyślić, jaki skutek na poziom bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz płynność tego ruchu wywarłoby stosowanie przez kierujących definicji zawartej w art. 2 lit. h Konwencji, celem określenia pierwszeństwa na skrzyżowaniu.

Powyższego można byłoby uniknąć np. poprzez umieszczanie, na każdym połączeniu takich dróg, ww. znaków. Nie potrafię oszacować, jaka liczba nowych znaków musiałaby się w tym celu pojawić we Wrocławiu, gdzie jest ponad 2000 ulic, z których wiele krzyżuje się z przynajmniej kilkoma lub nawet kilkunastoma drogami wewnętrznymi.

6. W myśl art. 1 Ustawy Kodeks wykroczeń⁴ (dalej – kw.)

„odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn społecznie szkodliwy, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary aresztu, ograniczenia wolności, grzywny (...) lub nagany”.

Ustawodawca nie wskazał czynu zabronionego, który w porządku prawnym, obowiązującym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, pozwalałby sankcjonować wykroczenia przeciwko przepisom Konwencji. Dlatego też, w przedmiotowym przypadku, przypisanie winy na gruncie wykroczeniowym odbywać się może wyłącznie na podstawie przepisu blankietowego, zawartego w treści art. 97 kw.: „uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej,

⁴ Dz.U.2025.734 t.j.

w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy (...) Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie, podlega karze grzywny do 3000 złotych albo karze nagany”, który to przepis odsyła bezpośrednio do norm zawartych w Ustawie, w tym również do, sformułowanej tam, definicji skrzyżowania.

7. Konwencja wiedeńska o ruchu drogowym została ratyfikowana przez Polskę blisko 40 lat temu. Od tego czasu Ustawodawca wielokrotnie modyfikował treść przepisów, zawartych w Ustawie Prawo o ruchu drogowym, dzięki czemu, w przeważającej części stała się ona tożsama z normami zawartymi w Konwencji.

Warto jednak zwrócić uwagę na to, że aktualne definicje skrzyżowania, zawarte

w Ustawie oraz w udp., zostały zmienione całkiem niedawno, bo w 2022 roku. Zmiany te weszły w życie Ustawą o zmianie ustawy o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg oraz niektórych innych ustaw⁵, która z dniem 21 września 2022r, na mocy art. 7 pkt 1 lit. c wprowadziła zmianę definicji skrzyżowania, znajdujących się w art. 2 pkt 10 Ustawy o prawo o ruchu drogowym oraz, zgodnie z art. 3 pkt. 2 lit. f, także definicji zawartej w art. 4 pkt 9 Ustawy o drogach publicznych, dzięki czemu definicje te przyjęły taką formę, jaka została przeze mnie wskazana na wstępie niniejszego pisma. Nie sposób uznać, że uczyniono to bez świadomości obowiązywania norm, zawartych w Konwencji.

Komendant zaznaczył, iż w niniejszych wyjaśnieniach nie przedstawił wszystkich niuansów, pojawiających się podczas praktycznego stosowania przepisów Konwencji. Zauważył ponadto, że nawet skupienie uwagi tylko na tak wąskim wycinku Konwencji, jakim jest praktyczne zastosowanie definicji skrzyżowania, wywiera istotny wpływ na cały szereg norm i zachowań, których Skarżący nie dostrzega, skupiając w całości swoją uwagę na tylko jednym przypadku, znajdującym się w kręgu jego zainteresowania. Zdaniem

⁵ Dz.U.2022.1768

Komendanta – Skarżący nie dostrzega również, że definicja ta nie ma zastosowania wyłącznie do uprawnień straży gminnych w zakresie kontroli ruchu drogowego, które to uprawnienia ograniczone są do skromnych zapisów, zawartych w art. 129b Ustawy. Odnosi się ona bowiem nie tylko do Wrocławia i Straży Miejskiej, dotycząc obszaru całego kraju i wszystkich organów⁶, które w codziennej służbie, w ramach realizacji posiadanych uprawnień, muszą ją wykorzystywać.

Podsumowując, w ocenie Komendanta stanowisko, iż połączenie dróg wewnętrznych nie tworzy skrzyżowania, wynika bezpośrednio z aktów normatywnych, które obowiązują podczas ustalania odpowiedzialności na gruncie wykroczeniowym, a procedury stosowane w tym zakresie przez Straż Miejską Wrocławia są zgodne zarówno z Konwencją Wiedeńską, jak i z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem Komendanta, wszelkie pytania, odnoszące się do przebiegu procesu implementacji zapisów Konwencji na grunt prawa krajowego, należałoby kierować do Ustawodawcy.

Zgodnie z art. 91 Konstytucji RP, 1. Ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy. 2. Umowa międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie ma pierwszeństwo przed ustawą, jeżeli ustawy tej nie da się pogodzić z umową. 3. Jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami. Ratyfikowane umowy międzynarodowe nie mają prymatu w stosunku do ustaw. W hierarchii źródeł prawa zajmują niższą pozycję, a co za tym idzie – muszą być zgodne z ustawami. Wyjątkiem jest umowa

⁶ Art. 129b - do kontroli ruchu drogowego uprawniona jest Policja (w pełnym zakresie), Inspekcja Transportu Drogowego, straże gminne, strażnicy leśni i funkcjonariusze Straży Parku oraz zarządca drogi (w sposób i w zakresie wynikającym z Ustawy).

międzynarodowa ratyfikowana za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie lub referendum ogólnokrajowym (art. 91 ust. 2 w zw. z art. 89 i 90 Konstytucji), która ma pierwszeństwo w wypadku kolizji z ustawami. (Tuleja Piotr (red.); Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz, wyd. II. Opublikowano: WKP 2023. Lex). Kolizja dotyczy przede wszystkim niezgodności treściowej umowy międzynarodowej i ustawy, i stwierdza się ją w toku stosowania prawa (zwłaszcza przed sądem); ustawa pozostająca w kolizji nie traci mocy obowiązującej, ale jest pomijana i w jej miejsce stosuje się odpowiednie samowykonalne unormowania umowy międzynarodowej. (Tuleja Piotr (red.); Konstytucja (...), tamże).

W przypadku kolizji przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym i Konwencji wiedeńskiej, w Polsce pierwszeństwo mają przepisy Konwencji. Wynika to z faktu, że Konwencja została ratyfikowana przez Radę Państwa PRL w 1984 r., więc zgodnie z art. 241 ust. 1 Konstytucji RP uważa się ją za umowę międzynarodową ratyfikowaną za zgodą wyrażoną w ustawie. Umowa taka zgodnie z art. 91 ust. 1 Konstytucji ma pierwszeństwo przed ustawą.

Art. 1 pkt Konwencji stanowi: określenie „skrzyżowanie” oznacza każde przecięcie się dróg na jednym poziomie, ich połączenie lub rozwidlenie, łącznie z placami utworzonymi przez takie przecięcia, połączenia lub rozwidlenia.

Natomiast ustawa Prawo o ruchu drogowym ogranicza liczbę skrzyżowań, wyliczając niektóre kategorie dróg, których połączenie nie tworzy skrzyżowań w świetle ustawodawstwa krajowego: „skrzyżowanie – część drogi będącą połączeniem dróg albo jezdni jednej drogi w jednym poziomie, z wyjątkiem połączenia drogi o nawierzchni twardej z drogą o nawierzchni gruntowej lub z drogą wewnętrzną;” (art. 2 pkt 10).

W istocie obie definicje odmiennie traktują termin „skrzyżowania”. Nie można jednak stawiać zarzutu funkcjonariuszom Straży Miejskiej którzy definicję „skrzyżowania” opierają na przepisach ustawy Prawo o ruchu drogowym, a nie Konwencji, bowiem decyzje o ewentualnym

prymacie Konwencji nad ustawą w praktyce podejmują sądy powszechne. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, iż przyjęcie „skrzyżowania” bezpośrednio z konwencji doprowadziło by do chaosu interpretacyjnego, w zakresie opisanym w wyjaśnieniach Komendanta. Dodatkowo warto podkreślić, iż w orzecznictwie dokonując interpretacji „skrzyżowania” sądy odwołują się do ustawy Prawo o ruchu drogowym. (por. Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 13 czerwca 2024 r., VI W 141/24; Wyrok Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 22 maja 2024 r., VI W 141/24).

Komisja w wyniku głosowania (za – 4 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radny) postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad 3. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 601/25
Zreferował: Pan Andrzej Mańkowski - Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu

Pismem z dnia 1 grudnia br. (...)*) (dalej: „Skarżąca”) złożyła skargę na działania i zaniechania pracowników Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu.

Komisja po wysłuchaniu stanowiska przedstawionego przez Dyrektora oraz opinii Eksperta - w wyniku głosowania (za – 4 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad 4. Komisja rozpatrzyła skargę na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu - druk nr 597/25.
Zreferował: Pan Andrzej Mańkowski - Dyrektor Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu

W dniu 30 października 2025 r. (...)*) (dalej: Skarżący) złożył w Urzędzie Miejskim Wrocławia ustną skargę (do protokołu) na Dyrektora Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej we Wrocławiu (dalej: Dyrektor).

Stanowisko w sprawie skargi, pismem z dnia 14 listopada 2025r. zajął Dyrektor.

Komisja po wysłuchaniu stanowiska przedstawionego przez Dyrektora oraz opinii Eksperta w wyniku głosowania (za – 4 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0 radnych) postanowiła jednogłośnie wnioskować o nieuwzględnienie przedmiotowej skargi.

Ad V Komisja rozpatrzyła wniosek w przedmiocie odwołania radnego z komisji Rady Miejskiej Wrocławia - druk nr 555/25

Przewodnicząca Komisji na wstępie tej sprawy zwróciła uwagę, że od następnych posiedzeń w przypadku takiej treści wniosku należy wezwać Wnioskodawcę do przedstawienia w jakim charakterze działa jego przedstawiciel?

W tej sprawie Wnioskodawcą formalnie jest Fundacja, która posiada osobowość prawną natomiast faktycznie Wnioskodawcą jest osoba fizyczna - Skarżący, przedstawiciel Fundacji. Komisja powinna wezwać Fundację do wyjaśnień w tym zakresie lub przedłożenia wyrażenia zgody, ponieważ Wnioskodawca działa w interesie osoby trzeciej.

Pismem z dnia 15 października 2025 r. (...)*) (dalej: Wnioskodawca) złożyła do Rady Miejskiej Wrocławia wniosek o odwołanie radnego Tadeusza Grabarka z Komisji Skarg i Wniosków Rady Miejskiej Wrocławia. Uzasadniając wniosek, Wnioskodawca, powołując się na statut Gminy Wrocław oraz Regulamin Rady Miejskiej zarzucił radnemu rażące naruszenie zasad bezstronności i etyki radnego, ujawnione podczas posiedzenia Komisji w dniu 13 października 2025 r.

Nie istnieją przesłanki prawne wyrażone w przepisach prawa powszechnie obowiązującego obligujące radę gminy do interwencji w skład osobowy komisji rady gminy.

Brak jest więc miarodajnych kryteriów pozwalających determinować rozstrzygnięcia rady w tym zakresie, a zwłaszcza takich, które obligowałyby radę do oceny ich zaistnienia i następnie podejmowania określonego rozstrzygnięcia. Tym samym brak jest przesłanek aktualizujących obowiązek badania okoliczności. Jest tak, ponieważ nie istnieją zobiektywizowane przesłanki, w szczególności prawne, których wystąpienie nakładałoby obowiązek podjęcia określonego działania.

Brak jest normatywnie określonej relacji przyczynowo – skutkowej pomiędzy określoną oceną zachowania radnego a działaniem rady gminy. Okoliczności te czynią bezprzedmiotową ocenę zachowań radnego, której to domaga się Wnioskodawca. Powszechnie przyjmuje się, że odpowiedzialność radnych za wypełnianie obowiązków, wynikających z uzyskanych w wyniku wyborów mandatów ma charakter w istocie pozaprawny, rozumiany jako poddanie się ocenie przez wyborców w kolejnych wyborach lub też możliwość odwołania wszystkich radnych w czasie kadencji na skutek referendum lokalnego.

Komisja w wyniku głosowania (za – 4 radnych, przeciw – 0, wstrzymało się – 0) postanowiła jednogłośnie wnioskować o odmówienie uwzględnienia wniosku w przedmiocie odwołania radnego z komisji Rady Miejskiej.

Ad VI. Komisja przyjęła protokół nr 19 z poprzedniego posiedzenia

Ad VII. Wolne wnioski

Radny Andrzej Kilijanek poprosił, aby poinformować Osoby referujące aby swoje stanowisko na posiedzeniu Komisji przedstawiały zwięźle, nawet w formie punktów, a ich wypowiedź

dotyczyła wyłącznie przedmiotu sprawy (skargi, wniosku czy petycji).

W związku z wyczerpaniem porządku obrad Przewodnicząca Komisji zamknęła posiedzenie i podziękowała radnym za udział w posiedzeniu.

Na tym posiedzenie zakończono.

Martyna Stachowiak

Przewodnicząca Komisji Skarg, Wniosków i Petycji

Protokół sporządziła: Barbara Grosel